

Art, er der en bekendt Bei, som Rigsdagen kan gaa for at gjøre Ansvar gjældende, men den blotte og bare Formodning om, at der kunde være en Indenrigsminister, som var personlig interesseret i, at dette eller hint foretog, og som vilde afgjøre mødende Spørgsmaal i Overensstemmelse med sine egne private Interesser imod Statens Interesser — denne blotte Mulighed er ingenlunde tilstrækkelig til at godtgjøre nogen Akt for os, for Folkethinget eller for Rigsdagen i det Hele, til at foreskrive Administrationen Instruxer. Det maa erindres, at hvis der er en Mulighed for, at vi kunde faae en Indenrigsminister, som kunde handle paa en saadan Maade, saa er der ogsaa en Mulighed for, at vi kunde faae Rigsdagsmænd, som kunde handle paa en saadan Maade, at vi kunde faae Finantsudvalgsmedlemmer, som kunde handle paa en saadan Maade, og saa er der ogsaa en Mulighed for, at vi kunde faae en Finantsudvalgsordfører, som kunde handle paa en saadan Maade. Jeg kan sige, som den ærede Ordfører sagde: Gud være lovet, Tilfældet er langt borte, og det er meget langt fra, at jeg siger det ærede Medlem for private Interesser af nogenformelt Art i denne Sag, men Muligheden er virkelig lige lang til alle Sider, og derfor bør der heller ikke lægges nogen videre Vægt derpaa. Jeg tror, det er rigtigt at betragte det som Praxis og ikke som Theori, at det er Regeringen, som tager Bestemmelsen om, hvorledes Reserveconden skal anvendes, og at vi holde os til Statutterne, som sige, at Plenarbestyrelsen tager Bestemmelse derom under Regeringens Approbation, og jeg haaber, at hvad der end bliver skrevet i Finantsudvalgets Betænkning, og hvad der end vedtages af Folkethinget i Form af en eller anden Afstemning under Finantsloven, dog enhver Indenrigsminister, og selv om det skulde være en Minister, der gik op i en Luftballon, vilde bevare sin egen Myndighed til at afgjøre i hvert enkelt Tilfælde uden Instruxer herfra, hvad der er den rette Anvendelse af Reserveconden og hvad ikke.

Ordføreren (Berg): Ja, vi ere altsaa enige, det ærede Medlem og jeg have lige liden Interesse med Hensyn til det sjællandske Jernbaneselskabs Reservecond, og vi kunne tale fuldstændig frit om Sagen, saaledes som den i og for sig foreligger, og det er et Forhold, som altid har været tilstede, naar der har været Tale om det sjællandske Jernbaneselskabs Anliggender. Her have vi aldeles Intet at gjøre med Agenter for det sjællandske Jernbaneselskab, der skulle tale for dets Interesse; her kunne vi, uden at tage Hensyn til Andre, tale om Sagens egen Realitet. Saa vidt ere vi altsaa komne, og vi behøve altsaa ganske rigtig ikke at fjerne os meget ud i Mulighedernes eller Umulighedernes Verden for nærmere at forhandle dette Spørgsmaal, saa at jeg ogsaa deri er enig med det ærede Medlem. Det

glæder mig, at det Exempel, som jeg anførte om Muligheden, dog fik det ærede Medlem til at trække sig saa meget tilbage, at han erkjendte, at der kunde findes visse givne Tilfælde, under hvilke Rigsdagen kan komme til at træde op mod en Minister, og forlaavidt har det ærede Medlem modificeret sit Begreb om Regeringen som aldeles udelukkende Myndighed i dette Forhold (Bille: Jeg har Intet modificeret; det var aldeles nødtvungen, hvad jeg sagde første Gang!). Det er muligt, at det er aldeles nødtvungen efter det ærede Medlems Begreb, men iøvrigt var det meget misviffende; thi saaledes som det ærede Medlem første Gang udtalte sig, løb det paa, at en Regering, uden nogeninde at afvente, at Andre skulde figge den i Kortene, kunde handle med det sjællandske Jernbaneselskab om dette Forhold, saaledes som det behagede begge Parter bedst, uden Hensyn til, om Statskassens Tavv var tagtaget eller ikke; og derfor bliver jeg fremdeles ved min Paastand, i dette, som i hvert andet Tilfælde, at Administrationen, en Ministers Embedsførelse paa hvert Punkt, han har Noget at varetage, efter Loven er undergivet Kontrol fra Bevillingsmyndighedens Side. Her er ikke Tale om at foreskrive Instruxer; vi indføre ikke ved at tale om Administrationen i Betænkningen eller ved i Finantsudvalgets Betænkning at optage Udtalelser i denne Retning Love eller positive Forandringer i Statutterne for Selskabet, saa at det ærede Medlem kunde have sparet sig sin Uleilighed i saa Henseende, men vi udtale os med Berettigelse om Spørgsmaal, der have Betydning for Statskassen, og overlade ganske vist til vedkommende ansvarlige Minister, om og hvorledes han vil tage Hensyn dertil, og med det Samme have vi forbeholdt enhver kommende Bevillingsmyndighed at tage Repressalier mod enhver Minister, der trods disse Forhandlinger, disse Opmuntringer, tror at kunne handle paa en Maade, som Bevillingsmyndigheden ikke finder rigtig og forsvarlig for Statskassen. Der er mange Maader, hvorpaa man kan tage sin Stilling ligeoverfor en Minister, der er ligegyldig overfor, hvad der er udtalt i en Betænkning, og som gjør sig en Fornøielse af at følge de enkelte Medlemmer, f. Ex. det ærede Medlem, fremfor at følge Flertallet. Vi have som sagt mange andre Maader, hvorpaa vi kunne vise en Minister hans Forhold end just ved en Rigsretsanklage; en Rigsretsanklage er Noget, man kaster omkring sig med hist og her, men det er et Vaaben, som kun skal benyttes i høitidelige Tilfælde, hvormod det politiske Ansvar kan gjøres gjældende paa mange andre Maader. Spørgsmaalet er iøvrigt nu tilfredsstillende uddebateret, navnlig naar der ses her til, at det samme Spørgsmaal har foreligget før. Hvis det ærede Medlem ikke havde fundet Anledning til at reise dette Spørgsmaal, havde jeg heller ikke fundet nogen Anledning til at røre ved det. Første Gang, jeg havde Ordet, henviste jeg